

Bůh nás obdarovává

Neděle díkůvzdání
Hošťálková 18. 10. 2020

Písně: 23, 554, 613, 675, 636

Čtení z Písma: Žalm 116, 1 - 7. 15 - 18; 2. Kor. 9, 6 - 15

Text kázání: 2.ep. Korintským 9, 10 - 12

Milí bratři a sestry,

jedna stará povídka mluví o jakémsi lakomci, který jednoho dne umřel. Předtím však přikázal svým dětem, aby mu do rakve - podle jeho základního vyznání: „Peníze jsou všecko!“ - přibalily váček s penězi. Říkal si, že si bude moci v nebi více užít, když si sebou vezme něco na přilepšenou. S tím pak dorazil do nebe. Před sebou uviděl velký stůl na kterém bylo mnoho nejvybranějšího jídla a pití. Okamžitě se mu začaly sbíhat sliny. Ptal se po ceně a podívoval se, jak bylo všechno levné. Už sahal po svých penězích, aby si něco z té nádhery koupil, když tu mu anděl vedle něj poví: „*Jak vidno, za svého života na zemi ses toho naučil velmi málo, zde přece nepřijímáme peníze, které máš, které jsi nashromáždil, ale pouze ty, které jsi rozdál!*“ Které rozdál!? Boháč se nad tím zamyslel. - To přece nikdy nedělal; nebylo to jeho životním krédem ani stylem! V té chvíli před ním bohatě prostřený stůl zmizel a lakomec se zřítil do bezedné propasti ztracení.

„Kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet, a kdo štedře (lépe) požehnaně rozsévá, bude také štedře - požehnaně - sklízet.“ - říká náš text. Za slovem „požehnání“ slyšíme, v řeči Nového zákona, ještě jeho další významy - „chválení“, „velebení“, „díkůvzdání“. Na toto „vzdávání díků“ se chceme v této chvíli soustředit také my.

Jak často se pohybují naše ústa v modlitbě, když za něco Boha prosíme, ale jak zřídka, když za něco máme děkovat! Prosíme jej za dobrou sklizeň úrody. - Děkujeme mu však za ni také? Byli jsme nemocni a stáli jsme před těžkou operací. Ve své úzkosti jsme se k Bohu naléhavě obraceli se svými modlitbami a znovu jsme se uzdraveni postavili na nohy. - Patřily naše díky nejprve Bohu a zůstáváme v tomto stavu vděčnosti za přidaná léta, nebo nás to již opustilo? Vzpomínáme třeba na to, co jsme dělali po narození našeho prvního dítěte a pak třeba dalších - té nejkrásnější a požehnané události v našem životě, kterou provázely naše upřímné modlitby, aby vše proběhlo hladce a matka i dítě se těšily dobrému zdraví? Vše pak bylo za námi, byli jsme tím skutečně dotčeni a pohnuti a cítili potřebu to dobře oslavit, není to špatné. - Ale žilo v nás i pak při tom všem slavení nadále pomyšlení na Dárce všech dobrých darů? Pak jsme zas vystrašení prosili za dítě, které náhle, z ničeho nic, onemocnělo a ocitlo se v ohrožení života. Zanedlouho nás však lékař propouštěl se zdravým dítětem domů s poznámkou - „*to snad byl zázrak, že to dopadlo právě takto*“. - Děkovali jsme za to Bohu? Neznala naše vděčnost našemu Pánu mezí? Trvalo to? Nebo jsme na to velmi brzy přestali myslet, a když jsme na to pomysleli, pak opět ve starých, známých dimenzích: „*Ono to všechno nějak přichází samo sebou, takový je život, díky za to, že v našem případě to dopadlo právě takto.*“ Nebo:

„Byl jsem to nakonec já, který se svýma rukama postaral o to, že má „sýpka“ je plná, že mám všeho dost.“?

Při takovém uvažování a nahlížení věcí s žádným Božím požehnáním počítat nemůžeme, Jeho požehnání totiž souvisí velmi úzce s naší vděčností a děkováním. Proto i v našem textu slyšíme: „**Bohu budiž vzdán dík za jeho nevystižitelný - nevypravitelný - dar!**“ Německý teolog Bodelschwingh jednou řekl: „*Jestliže nasloucháme Božímu Slovu a pracujeme na Božím díle, pak bude celý náš život jedním velikým a nikdy nekončícím díkůvzdáním za úrodu.*“ O to jde dnešnímu Slovu! Díkůvzdání za úrodu - ne pouze jednou v roce, ale každý den necht' je takovou slavností!

„*Vždyť jak veliký je tento Dárce všech darů!*“, volá v různých obměnách Pavel. Obdarovává bohatě, „*má moc zahrnout nás všemi dary své milosti, dává nám dostatek všeho, jeho spravedlnost zůstává navěky!*“. Tato Boží dobrota a spravedlnost je tajemstvím všeho života. Bůh dává - my bereme. A brát smíme! Můžeme se na Boží dary těšit, radovat se z nich - z každého daru svého Stvořitele!

Nebyli bychom ovšem křesťanským společenstvím, kdybychom v této chvíli mysleli pouze na sebe. Ano, díky Bohu, my dostatek máme. Kolem nás jsou však ti, kteří třeba přišli o všechno - postihly je různé přírodní živly nebo válečná běsnění. Asi dvě třetiny lidí na této zemi chodí spát nenasyceni, mnozí hladem umírají. Jak se s tím vyrovnávat? Zde je slovo málo, co pomáhá je čin. Jaký? To záleží na nás, na naší touze pomoci, na naší vynalézavosti. „**Ten, který dává semeno k setbě i chléb k jídlu, dá vzrůst vaší setbě a rozmnoží plody vaší spravedlnosti.**“ K těmto „*plodům naší spravedlnosti*“ patří také to, že i my nějakým způsobem napomáháme k tomu, aby se dostávalo chleba a toho co sytí tělo i duši všem lidem, aby také oni mohli mít dostatek a žít v něm. Protože Bůh dává - dáváme také my!

V textu je řeč i o pomoci ve formě sbírky, kterou apoštol nazývá „*dílem lásky*“ (8,6). Prosí o tuto podporu pro chudý sbor v Jeruzalémě. Snaží se objasnit, co je vlastně hlubokým smyslem tohoto „*díla lásky*“: „**Vším způsobem budete obdarováni, abyste mohli být velkoryse štědrí; tak povzbudíme mnohé, aby vzdávali díky Bohu.**“ Jakoby byl před námi natažen pomyslný řetěz lásky: Začíná to Božím darem, a pak ten, který jej přijímá, jej opět předává dál. - Jako na stavbě, kde jeden předává cihlu do rukou druhému a na konci tohoto řetězu stojí již zedník, který staví. Řetěz nesmí být přerušen, jinak začne stavba váznout. Stejně tak tomu je v případě předávání Božích darů dalším, potřebným. Řetěz nesmí být přerušen, jinak síla požehnání, které Bůh chce sesílat do našeho života, začne váznout.

Není to tedy tak, že bychom my svým dáváním nějak obdarovávali Pána Boha. Ne, On chce - skrze naše vlastní dávání - obohacovat nás. Proto toto „předávání dalšímu“ z toho, co jsem sám přijal, je skutečná setba lásky! Takto jednat ale není možné v neochotě nebo pod nátlakem, ale jen v radosti. Vždyť, jak čteme: „**radostného dárce miluje Bůh**“. Na takové setbě lásky se potom nepodílíme kvůli Bohu, ale kvůli sobě samotným - nám samotným to působí radost, potěšení, prospěch. A v tomto rozpoznání smíme plně prožít také potěšení dne „Díkůvzdání“, kdy myslíme na sklizenou úrodu a vděčně hledíme ke svému Pánu, který o nás ví a stará se. Jeho ruce nás obdarovávají vším, co ke svému životu potřebujeme. Máme všechny důvody k díkům. A protože jsme Bohem takto obdarovávaní, smíme z toho, co jsme přijali, zase předávat dál - důvody k díkům pak budou mít také další. A vděčné díky jsou současně chválením Boha. Apoštol Pavel konstatuje, že společenství v Jeruzalémě, pro věrnou službu Korintským a v rozpoznání jak se

„podřídili Kristovu evangeliu a jak se to štědře projevuje v jejich obětavosti a společenství s nimi“, „**budou slavit Boha**“.

V Žalmu čteme: „**Mne oslaví ten, kdo přinese oběť díků, ten, kdo jde mou cestou; tomu dám zakusit Boží spásu**“ (Ž 50,23). V tomto předávání (dál), v oblasti setby lásky nejde o nic jiného ani menšího, než o naši spásu. Tedy o Boží vytržení a záchranu z onoho věčného koloběhu nespokojenosti s něčím a neustálých svíravých starostí o něco zde na zemi; ale též spásu, která míří za horizont našeho poznání a pochopení, spásu věčnou! Začínali jsme povídkou o lakomci. Protože ten bohatý člověk nikdy nic nerozdal, nevyjádřil takto svůj vděk Bohu, proto také ztratil věčnost.

Ať je náš život jednou velkou chvalou, kterou přinášíme Bohu za jeho obdarování! On nás obdarovává svými dary, abychom mohli plně žít - žně, počasí, zdraví, radost, pokoj, nadějný výhled. Obdaroval nás jistě také svým jedinečným darem, který nám je a být má k záchraně především - Ježíšem Kristem. Dává nám dar svého Ducha, abychom za vším naším počítáním a plánováním - jak nakládat se svěřenými dary, jak být ochoten nasměrovávat je na své bližní, potřebné - rozpoznávali jeho věčný plán, který s námi má.

Do tohoto Božího věčného plánu, tak nepředstavitelného, je zasazen také náš život. Bylo do nás zaseto. Mohli jsme a můžeme žít, růst, dospět. Nyní, můžeme my sami zasévat, ale též přinášet dobré ovoce; jistě také je neustále znovu přijímat. A jednoho dne máme být sklizeni, jako dobrá úroda a přivedeni domů, do Boží věčnosti. Tak smíme hledět ke dnům, které přichází s Kristem. Jak jinak tedy slavit dnešní den než právě svými vděčnými a nikdy nekončícími díky?

„*Jestliže nasloucháme Božímu Slovu a pracujeme na Božím díle, pak bude celý náš život jedním velikým a nikdy nekončícím díkůvzdáním - ano - za úrodu*“ - kterou přijímáme, ale i za tu, která vyrůstá také z nás, ze které mají lidé kolem nás prospěch a mohou za ni, také oni chválit Boha - chválit a radostně mu děkovat.

Amen.